

Голлі

ТРИ МІСЯЦІ ТОМУ

Я прокинулась від в'язкого сну без сновидінь і кілька секунд не могла збагнути, де я. Я не панікувала, принаймні спочатку. Зі мною таке вже траплялося, у дідуся з бабусею на їхній розсувній канапі або під час нашої подорожі на озеро Великий Ведмідь у незнайомому номері мотелю. Де я? О, так, тепер пригадую. Ті сплутані перші кілька секунд, коли я прокидаюсь не у власному ліжку, вони не страшні. Зазвичай ні.

Але цього разу було інакше. Коли я розплющила очі, все навколо було біле — стіни, постіль, жорстка синтетична подушка в мене під коліном. «Що не так із моїм коліном?» Я заплющила очі. «Думай, Голлі... думай». У темряві я чула стишений шепіт, глухий деренчливий звук кілець занавіски по металевому карнизу. А ще там був якийсь нудотний запах. Антисептика, з підтонами смерті та брудних підгузків. Я знала цей запах. Я його ненавиділа. Минулого разу він означав екстрений кесарів розтин, який мені дивом пощастило пережити.

Нараз я зрозуміла. Секунду до того ще не тямила, а тепер зрозуміла. Це вдарило мене наче коліном нижче пояса. Я скрикнула. Біль був нестерпний. Наче тисяча рук смикала мою шкіру, відриваючи її від кісток. Я розуміла, що волаю, але не могла зупинитися. Бо згадала.

Я все згадала.

РОЗДІЛ 1

Спочатку я помітила квіти. Їх там були тисячі, усіх кольорів, що граційною літерою S вигиналися вздовж фасаду будинку. Мені було цікаво, чи потрібно їх щороку пересаджувати наново. Я подумки занотувала собі це з'ясувати.

Будинок був більший, ніж я очікувала. Добре, що вони не дозволили мені його вибирати, бо я посоромилася б обрати аж такий розкішний. Передні двері були високі, пофарбовані яскраво-червоним. Над дверима пара фронтонів під лад їм, схожа на великі очі з кутастими бровами, вдивлялася в небо. Там була кільцева доріжка, щоб під'їжджати та від'їжджати не розвертаючись. Замість простого старого асфальту вона була вимощена світло-сірою цеглою, викладеною візерунком, що нагадував розкрилену блискавку. Я не могла вирішити: подобається мені цей візерунок чи у мене від його споглядання крутиться голова.

Еван перейшов на мій бік і відчинив для мене дверцята машини. Я не подякувала. Я ніколи не дякувала Еванові. Аварія сталася не з його провини, але це не означало, що я мала бути з ним люб'язною.

Саванна, моя донька-підлітка (і єдина причина, чому я ще не прийняла увесь вікодин, який мені дали в лікарні, одним махом), відмовилася поїхати на оглядини будинку. Вона сказала, що втомилася, але я знала

справжню причину, чому вона не захотіла поїхати. Я теж не хотіла бачити Евана, але ми всі на це погодились, тож шляху для відступу не було. Крім мене, Евана та його злого боса, Саванна єдина знала, чому я тут, дивлюся на цей красивий будинок. Будинок, який я ніколи не змогла б собі дозволити, але який стане моїм, досить лише кивнути головою.

— Що думаєте? — спитав Еван, хоча я ще не встигла навіть вийти з машини.

Якби мені загадали, скільки йому років, я сказала б, що він приблизно мого віку. Можливо, трохи старший. Максимум сорок. Мені було цікаво, чи одружений він. Обручки на пальці в нього не було.

— Мені подобаються квіти, — сказала я йому.

— Вони розкішні, еге ж? У вас, звісно, буде садівник.

«Звісно». Еван постійно казав це слово. «Ми, звісно, про все подбаємо. Якщо маєте якісь запитання, ви, звісно, можете телефонувати о будь-якій годині». По вихідних він іноді надівав вицвілу синю бейсболку з літерою Y на ній. Емблемою Єлю. Вочевидь він там навчався. Мені було цікаво, чи спеціалізувався він на лизанні дуп, бо дуже вже добре це вмів.

Я попрямувала до передніх дверей. Коліно згиналося погано, але я намагалась не кульгати, ідучи нерівною цегляною доріжкою. Я вже завершила свої вісім тижнів фізіотерапії, але Еван сказав, що сеанси можна продовжити, якщо я захочу. «Звісно».

Він піднявся за мною на ганок. Не зовсім ганок — так, вхід із навісом, щоб можна було відчиняти двері не під дощем. Біля дверей стояла невеличка дерев'яна лавка. Вона здавалась новісінькою. Мені було

цікаво: йшла вона в комплекті з будинком чи то Дупо-
лиз привіз її сюди.

Еван запропонував мені ключ.

— Зробіть мені ласку?

Він усміхнувся мені. Мені було цікаво, про що він
думає. Я не уявляла, що він почувається винним пе-
реді мною, вже ні. Він, мабуть, думав, що я — найщас-
ливіше стерво на планеті. Коли в тебе достатньо гро-
шей, продається все. І я це доводила.

Я взяла в нього ключ і відімкнула двері. Замок був
важкий і гучно клацнув відсуваючись. Не знаю, на-
скільки широкий був дверний отвір, але пам'ятаю,
подумала, що крізь нього можна закотити рояль — не
маленький, як у барах, а великий, у формі груші, як
у модних готелях та торговельних центрах.

Підлога з вузлуватого дерева була кольору кориці:
«До пари запаху цього місця», — подумала я. Вершково-
ванільні стіни та імбирно-пряникові занавіски зму-
шували мене почуватися так, наче я потрапила в чай
лате. У мене аж очі засльозилися від досконалості
всього цього. Щастя водночас із соромом та горем —
цього було достобіса багато.

Я вислизнула зі своїх черевичків і пройшла крізь
величний передпокій, під люстрою у формі колеса
від фургона з лампочками розміром із тенісні м'я-
чики. Мені було цікаво, де такі купують. І як я їх уза-
галі мінятиму.

Їдальня (там була їдальня!) була просто-таки взята
із серіалу «Абатство Даунтон», з широким дерев'яним
столом та вісьмома стільцями з високими спинками.
Ще чотири стільці (вечерю на дванадцятьох, хто там